

Phần 1

Chương 1

Xem Mắt Thu Hoạch Lớn

Đô thị phồn hoa đều náo nhiệt suốt đêm như vậy.

Tiền Hựu lè mề từ nhà mình ra cửa, đi về phía trước đường phố chật chội một đoạn, cuối cùng dừng chân ở cửa một siêu thị lớn.

Cái siêu thị này cách nhà cô vô cùng gần, thân là một trạch nữ, căn bản bình thường Tiền Hựu đều kiểm đồ ăn ở đây, vì vậy cô cực kỳ có cảm tình với cái siêu thị này.

Mà bây giờ cô nhìn bảng hiệu thật to của cửa siêu thị, không khỏi cúi đầu, thở dài.

Cô lấy điện thoại di động ra, từ danh sách danh bạ tìm người có tên là “Người đàn ông xem mắt số 42”, gửi một tin nhắn cho đối phương: “Chào anh! Tôi là Tiền Hựu, ngày hôm trước chúng ta đã từng liên lạc, thật ngại quá, tôi muốn xác định lần nữa, địa điểm hôm nay chúng ta gặp mặt tại khu thịt sống trong siêu thị XX?”

Một phút đồng hồ sau cô nhận được “Người đàn ông xem mắt số 42” trả lời, dùng từ hết sức ngắn gọn: “Vậy xin ở đó chờ tôi... mười phút nữa tôi sẽ đến.”

“Được rồi...” Tiền Hựu bất đắc dĩ thở dài, thêm một dấu ngoặc ở đằng sau “Người đàn ông xem mắt số 42”, viết lên bốn chữ “Mờ ảo kỳ hoa⁽¹⁾”.

Haizz, cái này thật không thể trách cô bắt bẻ! Thật sự là kể từ khi Tiền Hựu bị mẹ bắt đi xem mắt nửa năm qua, đã gặp rất nhiều ngạc nhiên.

Thật ra thì Tiền Hựu yêu cầu không có cao lắm, năm nay cô 25 tuổi, làm thư ký ở một xí nghiệp lớn tại thành phố phồn hoa này, trước đây không lâu mới vừa dưới sự ủng hộ của cha mẹ mà mua cho mình một căn phòng không lớn không nhỏ, bàn về diện mạo, cô cảm thấy mình cũng không có khó coi, cũng không biết tại sao, mỗi lần giới thiệu đối tượng hẹn hò cho cô cũng đều một lời khó nói hết.

Có nhiều lần ăn cơm cũng giả chết không bỏ tiền mà chờ Tiền Hựu trả tiền, có vừa gặp mặt một lần muốn hỏi thăm tiền lương Tiền Hựu bao nhiêu, khi biết số lượng không cao thì lộ ra sắc mặt khinh bỉ, có gặp mặt vài lần liền nghiêm mặt lập phép tắc với Tiền Hựu, nói anh ta đường đường là đàn ông tuyệt đối sẽ không làm việc nhà...

Mới đầu, Tiền Hựu là lính mới xem mắt đều sắp bị những người đàn ông xem mắt ép cho tạt xấu đầy mình, cũng may cô có một Khuê Mật tốt, từ khi bắt

đầu Khuê Mật nghe được chuyện của Tiên Hựu liền châm chọc, trước tiên dạy dỗ cô một trận, tiếp đó lập tức không nói hai lời đoạt lấy điện thoại di động của cô, viết lên ba chữ phía sau tên của những người đàn ông xem mắt “Đại kỳ hoa”.

Từ đó về sau Tiên Hựu mới xem như có kinh nghiệm, sau này xem mặt với kỳ hoa, cô cũng có thể có kinh nghiệm cự tuyệt, ghi chú phía sau số điện thoại của họ hai chữ “Kỳ hoa”. Chỉ là... Mặc dù kỹ năng xem mắt nâng cao, nhưng cô vẫn không thể gặp đối tượng thích hợp!

Hai tháng trước, Tiên Hựu rất vất vả mới chọn trúng một người đàn ông nhìn qua không kém, đối phương cùng tuổi cô, công việc ổn định, mặc dù không có đẹp trai đến trình độ minh tinh, nhưng cũng coi như anh tuấn, hơn nữa tính tình cũng rất được, Tiên Hựu cảm thấy có lẽ hai người sẽ có cơ hội, nhưng mà sở thích của họ không chút giống nhau, Tiên Hựu là trạch nữ, thích ở nhà xem phim và ăn đồ ăn vặt, nhưng người nam kia lại thích kết giao và đi chơi, hai người thật sự không hợp, cuối cùng Tiên Hựu không còn cách nào chỉ có thể buông tha.

Sau đó Tiên Hựu cảm thấy, thật ra thì cuộc sống một mình cũng rất thỏa mãn, nếu như không gặp được chân ái, độc thân cũng không có gì không tốt. Từ đó về sau, Tiên Hựu hoàn toàn tiến vào trạng thái không sao cả, mẹ của cô giới thiệu đối tượng hẹn hò thì cô tùy ý đi gặp.

Hôm nay phải gặp một người đàn ông xem mặt như thế nào.

Lần đầu tiên mẹ nói với cô về người đàn ông xem mặt thì Tiên Hựu không có nghiêm túc nghe, đối phương cùng gọi điện thoại hẹn gặp mặt, cô cũng chỉ kinh ngạc cảm thấy giọng nói của anh ta rất êm tai. Nếu không phải chiều hôm nay mẹ gọi điện thoại tới đây thúc giục, thiếu chút nữa Tiên Hựu đã quên hôm nay cô phải xem mặt.

Buổi chiều cô đang ôm đồ ăn vặt ngồi trước máy vi tính xem phim, mẹ già gọi điện thoại tới: “Con gái, không phải buổi tối con hẹn người ta đi xem mặt sao? Mẹ nói cho con biết, lúc này nhất định con phải nắm chặt, biết không? Lần này người giới thiệu là bạn của mẹ, rất đáng tin! Bà ý nói, người xem mặt cũng có tiền đồ, buôn bán cũng làm được ra nước ngoài rồi! Không phải mẹ tham tiền, nhưng điều kiện kinh tế như vậy, con gả đi mới có thể sống tốt!”

Tiên Hựu đầu đầy hắc tuyến, “Mẹ, con còn chưa có thấy anh ta đâu, làm sao mẹ đã ảo tưởng chuyện gả con đi!”

“Ta chỉ nói một chút có sao! Được rồi, con không cần làm ồ bất động, nhanh lên làm mình xinh đẹp chút, buổi tối biểu hiện cho tốt! Mẹ chờ tin tức tốt từ con!”

Tiên Hựu “vâng” dài một tiếng, sau khi cúp điện thoại tiếp tục xem phim, cho đến khi thời gian hẹn trước 20 phút, cô mới đi rửa mặt, tùy tiện buộc tóc đuôi ngựa, đem đôi mắt thâm quầng vì thức đêm xem phim ra cửa.

Vì vậy hiện tại, Tiền Hựu liền đứng ở khu thịt sống trong siêu thị, nhàm chán lấy điện thoại di động ra chơi trò chơi.

Chơi một lát bỗng cảm thấy càng nhàm chán, định gửi tin tức châm chọc với Khuê Mật: “Nhất định người xem mắt hôm nay là kỳ hoa! Anh ta lại hẹn gặp mặt mình ở khu thịt sống trong siêu thị! Căn bản là mình không hiểu tại sao lại muốn gặp mặt ở chỗ này a a a a!”

Khue Mật nhanh chóng trả lời: “Có thể anh ta không muốn đi ăn cơm, ăn cơm phải xài tiền?”

Ngón tay Tiền Hựu nhanh chóng di chuyển trên màn hình: “Vậy mình dứt khoát rời đi chứ không muốn lãng phí thời gian với kỳ hoa!”

Khue Mật: “Cậu cứ đi như thế, mẹ cậu có thể hành hung cậu hay không?”

Tiền Hựu: “... QAQ⁽²⁾ cậu là người xấu!”

Vẻ mặt cô như đưa đám để điện thoại di động xuống, nghĩ đến mẹ vì hôn nhân của cô mà buồn rầu, cũng chỉ có thể tiếp tục ở lại chờ đợi.

Vì đứng ở yên một chỗ đã lâu, có một dì trung niên nhìn thịt trong tủ lạnh, ngẩng đầu nói với cô: “Em gái à, cắt cho tôi một cân thịt nạc!”

Tiền Hựu vội vàng lắc đầu một cái: “Thật xin lỗi, tôi không phải nhân viên làm việc ở đây.”

Dì kia nói xin lỗi rồi đi ra ngoài, lưu lại Tiền Hựu một người khóc không ra nước mắt, rốt cuộc lúc nào cái người xem mắt tên là Đông Lang mới đến đây! Cô không muốn đứng ở phía trước một đồng thịt nữa..., cô chưa ăn cơm tối nhìn đồng thịt này thật sự rất đói hu hu hu!

Tiền Hựu cúi đầu tiếp tục chơi trò chơi, một lát sau, lại có người vỗ nhẹ bả vai cô, Tiền Hựu đang chơi đến lúc quan trọng, cũng không ngẩng đầu lên, “Tôi không phải nhân viên làm việc ở đây, tôi đang chờ người.”

Bên cạnh yên tĩnh một lát, sau đó vang lên giọng nam trầm ôn dễ nghe: “Tôi biết, tôi cũng tới tìm người.”

Tiền Hựu dừng tay lại, trên màn hình biểu thị cô qua cửa, cùng lúc đó cô ngẩng đầu lên, nhất thời đụng vào một đôi mắt đen nhánh.

Người đàn ông trước mặt tối thiểu cao tầm 1m9, toàn thân mặc áo sơ mi đen và quần dài màu đen, chân dài thẳng tắp tuyệt đối hoàn mỹ hơn những người mẫu, mà xuất sắc nhất chính là khuôn mặt anh, tóc ngắn gọn gàng, bên dưới mày kiếm là đôi mắt sáng, còn có sống mũi cao và cánh môi nhạt, quả thật... Quả thật còn đẹp trai hơn so với mình tinh!

Tiền Hựu không khỏi nuốt nước miếng một cái, “Anh... Anh là Đông Lang?”

Người đàn ông anh tuấn khẽ mỉm cười, gật đầu, “Là tôi. Cô chính là Tiền Hựu, rất hân hạnh được biết cô.”

Đông Lang đưa tay ra với cô.

Tiền Hựu ngẩn ra, tiếp theo lập tức cất điện thoại di động, dùng sức cầm tay anh: “Tôi tôi tôi... Tôi cũng rất hân hạnh được biết anh! Vô cùng vô cùng vui mừng! Vui mừng anh không thể tưởng tượng được!”

Trời ạ, sau khi xem mắt nhiều lần như vậy, cuối cùng ông trời cũng ban cho cô một Đại Suất Ca ưu tú! Tiền Hựu kích động đến muốn lăn lộn trên đất.

Hình như là không ngờ Tiền Hựu sẽ phản ứng nhiệt tình như vậy, Đông Lang khẽ nhướn mày, mới nói: “Thật xin lỗi, hẹn cô gặp mặt ở chỗ này. Nhưng tôi vừa lúc muốn tới siêu thị mua chút thịt, cho nên liền quyết định ở nơi này. Chờ tôi mua thịt xong một lát, chúng ta đi ăn cơm thôi, có được không?”

“Ừm ừm, dĩ nhiên có thể, không thành vấn đề, không thành vấn đề!” Về mặt Tiền Hựu háo sắc, nhìn siêu cấp đại soái ca trước mắt, đã hoàn toàn quăng sạch những lời cô vừa châm chọc đối phương.

“Tốt.” Đông Lang hỏi nhân viên khu bán hàn việc muốn mua thịt, muốn mua chính là mấy chục cân, Tiền Hựu đi theo anh đến thẳng quầy thu ngân, trên đường vẫn nhìn chăm chăm vào anh, đến mắt cũng không chịu chớp, cho đến khi Đông Lang quay đầu lại nhìn cô, “Tiền tiểu thư.”

“Hả?” Tiền Hựu chớp chớp mắt to của mình.

“Tôi phải tính tiền rồi.”

“Hả? Anh không mang tiền sao, tôi trả tiền giúp anh!” Tiền Hựu lập tức nói, nói thật, trước kia cô ghét nhất gặp phải người nam giả chết không chịu trả tiền, nhưng hôm nay gặp Đông Lang, cô thật sự có thể bỏ tiền nuôi anh! Hu hu hu, được rồi, đây quả nhiên là một thế giới xem mặt!

Nhưng tiếc rằng Đông Lang cười nói, “Không phải. Tôi mang tiền, nhưng tôi phải tính tiền rồi, cho nên có thể buông tay tôi ra được không?”

Tiền Hựu chớp mắt mấy cái, cúi đầu xem xét, ngạc nhiên phát hiện mình vẫn nắm chặt tay trái của anh! Gào khóc, đây là chuyện gì đã xảy ra, tại sao cô hoàn toàn không có cảm giác vậy!

“Đúng đúng đúng, thật xin lỗi!” Tiền Hựu vội vàng buông tay ra, mặt của cô nóng quá, thảm rồi, nhất định hồng thành mông khi! Hu hu hu, làm sao Tiền Hựu cô có thể không dè dặt như vậy!

Hình như Đông Lang lại không ngại, sau khi anh trả tiền xong, mang thịt ra ngoài siêu thị, trả tiền cho người giao hàng đem thịt kia đi.

Sau đó anh quay đầu cười đẹp trai với cô một tiếng, Tiền Hựu nhất thời bị điện giật, nghe anh nói: “Chúng ta đi ăn cơm đi, cô muốn ăn cái gì?”

“Tôi ăn cái gì cũng được!” Tiền Hựu không ngừng tự nói với mình, dè dặt một chút, dè dặt một chút, nhưng đối mặt với người đàn ông trong lý tưởng của cô, cô thật sự không dè dặt xuống được!

“Ừm... Vậy ăn lẩu được không? Khi tôi đi tới đây, thấy chung quanh đây có một quán lẩu.”

Tiền Hựu gật đầu sắp có bóng chồng (hình ảnh): “Được được được!”

Vì vậy Đông Lang dẫn Tiền Hựu nầy mồm sắc tâm đi đến phía trước, trên con đường này người đi đường không ít, nhưng tương đối hỗn loạn, khi hai người đi qua một ngõ hẻm thì bên trong chột lao ra một con chó lớn toàn thân trắng như tuyết, bộ lông cả người nó trơn bóng và xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là được tỉ mỉ nuôi nấng. Nó nhìn chằm chằm bóng lưng Tiền Hựu một chút, ánh mắt căng thẳng, nhanh chóng chạy về phía Tiền Hựu, ngay tại lúc đến gần sau lưng Tiền Hựu, lại đột nhiên dừng bước.

Bởi vì người đàn ông bên cạnh Tiền Hựu chột quay đầu lại nhìn nó một cái, ho nhẹ một tiếng, con chó màu trắng ngớ ngẩn, cuối cùng ngoan ngoãn quay đầu rời đi.

Tiền Hựu cảm thấy sau lưng có chút kỳ quái, quay đầu liếc mắt nhìn lại, nhưng cái gì cũng không còn nhìn thấy, gãi gãi đầu hỏi Đông Lang: “Là trời sắp mưa sao? Anh có cảm thấy vừa rồi sau lưng nổi lên trận gió?”

Đông Lang cười với cô một tiếng, “Là cô cảm giác sai. Đi thôi, quán lẩu ở phía trước.”

“A, được!” Tiền Hựu không nghi ngờ gì, lập tức nhảy nhót nhót theo Đông Lang vào quán lẩu.

Ghi chú:

1. Kỳ hoa: là ví dụ ai đó (hoặc một cái gì đó) rất lạ lùng.
2. QAQ: biểu tượng cảm xúc khóc.

Chương 2

Lượng Ăn Của Anh Thật Lớn

Hai người ngồi xuống cạnh cửa sổ sát đất trong quán lẩu.

Đông Lang đưa thực đơn cho Tiền Hựu, “Cô muốn ăn cái gì, cứ tùy ý gọi.”

Nói thật, ở siêu thị đợi anh lâu như vậy, Tiền Hựu đã rất đói bụng, nhưng trong lòng cô còn ghi nhớ con gái là phải dè dặt, vì vậy chỉ cố nén nước miếng chỉ vào mấy thứ, sau đó liền trả thực đơn lại cho Đông Lang, “Tôi được rồi, anh chọn đi.”

“Ừm.” Đông Lang gật đầu một cái, chột nói, “Đúng rồi, Tiền tiểu thư, trước khi ăn tôi có chuyện quan trọng cần nói cho cô biết.”

Tiền Hựu hồi tưởng lại những kinh nghiệm xem mặt thê thảm trước, nhất thời trong lòng khẩn trương, anh anh anh... Anh muốn nói gì? Chẳng lẽ là nói

“Thật ra thì tôi không có ý với cô nhưng theo lễ phép nên bữa cơm này tôi mời”? Hay là nói “Tôi không có ý với cô cho nên bữa cơm này chúng ta chia AA”?

Hu hu hu, cái nào cũng không muốn!

Biểu cảm Đông Lang hình như có chút thẹn thùng, yên lặng chốc lát mới nói: “Khụ, lượng cơm tôi ăn khá lớn, hi vọng lát cô không bị tôi hù dọa.”

Tiền Hựu nhất thời thở dài một hơi, “Không có... Không sao cả, ăn nhiều là phúc, tôi sẽ không bị dọa sợ, tôi cũng ăn rất nhiều, thật đó! Mỗi ngày đều có thể tiêu diệt hết vài gói đồ ăn vặt!”

Đông Lang cười, tất cả khoe mắt đuôi mày đều là âm áp, anh gật đầu một cái, “Vậy thì tốt. Tôi bắt đầu gọi thức ăn.”

Tiền Hựu bị nụ cười này nhanh chóng làm cho tâm can loạn chiến, gật đầu lung tung nói: “Được được, anh cứ gọi tùy ý.”

Vì vậy cô liền trở mặt nhìn một mình Đông Lang gọi 20 phần thịt bò 10 phần chân giò hun khói 10 phần cá viên.

Sau khi giao thực đơn cho nhân viên phục vụ, Đông Lang vừa quay đầu nhìn thấy biểu cảm Tiền Hựu kinh ngạc, không khỏi nhếch môi cười: “Cô xem, tôi đã nói cô sẽ bị tôi dọa sợ.”

... Không chỉ là tôi bị giật mình có được hay không, đến người phục vụ bên cạnh kia cũng bị dọa vô cùng! Anh không nhìn thấy khi cô ấy bỏ đi thiếu chút nữa là vấp ngã!

Trong lòng Tiền Hựu điên cuồng hô hào, nhưng mà trên mặt cố gắng giữ vững dáng vẻ bình tĩnh, “Không có... Không có mà, tôi... Tôi chỉ là có chút lo lắng, gọi nhiều như vậy, anh thật sự có thể ăn hết sao?”

“Có thể, tin tôi đi.” Đông Lang dùng giọng nói từ tính trả lời.

Cuối cùng ba cái chữ kia giống như biến thành một loại ma chú, đem sự kinh ngạc và lo lắng của Tiền Hựu được trấn an. Trong phút giây này, trước mắt cô không khỏi hiện qua rất nhiều hình ảnh: cô và Đông Lang ở cùng một chỗ, cô lo lắng anh đẹp trai như vậy sẽ bị người khác cướp đi, anh xoa đầu của cô dịu dàng nói “Tin anh đi”; bọn họ sắp kết hôn rồi, cô hết sức sợ hãi đối với hôn nhân, anh đeo nhẫn cho cô nói “Tin anh đi”; bọn họ sinh con...

Oa gào khóc, làm sao đã nghĩ đến sinh con rồi, Tiền Hựu mày mau trở lại mau trở lại!

Mặt mũi Tiền Hựu nhất thời thẹn thùng đỏ bừng, vội vàng dùng cái cốc nước che mặt lại.

“Cô làm sao vậy?” Đông Lang hỏi, giọng nói quan tâm nhưng rất khách khí.

“Không có... Không có việc gì.” Tiền Hựu dùng cái cốc làm nguội mặt, rồi mới ngồi thẳng người một lần nữa, cô cắn môi, cắn thận nói: “Cái đó, Đông tiên

sinh, trước khi chúng ta bắt đầu ăn cơm, tôi... Có thể hỏi anh mấy vấn đề không?”

“Dĩ nhiên.” Đông Lang gật đầu, “Muốn hỏi cái gì?”

“Ừm... Đầu tiên... Vấn đề thứ nhất, anh... Từ lúc nào mà anh đã bắt đầu xem mắt vậy?”

Đông Lang hồi đáp: “Tối hôm nay.”

Nói cách khác đối tượng lần đầu tiên hẹn hò là tôi rồi...! Trong lòng Tiền Hựu nháy loạn, lại hỏi tiếp: “Vậy... Tại sao muốn tới đây xem mắt?”

“Trong nhà ép.”

Tiền Hựu nhất thời như rơi xuống vực sâu.

Hu hu hu, tại sao anh lại có thể thẳng trả lời mình như vậy! Hơi khéo léo một chút cũng tốt mà! Anh nói như vậy, không phải chứng minh Tiền Hựu không có một chút lực hút với anh, hôm nay anh chỉ tới ứng phó thôi sao?

Nếu mà đổi lại trước đây, chỉ sợ Tiền Hựu đã sớm nói ra bốn chữ trong lòng nhất định người đàn ông xem mắt này là cực phẩm kỳ hoa, nhưng... Nhưng khi nhìn vẻ mặt anh hùng hào khí của người này, căn bản là Tiền Hựu không hạ quyết tâm được!

Hu hu hu, đây quả nhiên là thời buổi xem mắt!

Đông Lang yên lặng quan sát thái độ cô gái trước mặt. Mặc dù cô cố gắng đè nén tâm tình, nhưng anh có sự sáng suốt vượt qua người thường nên rõ ràng quan sát được từng biểu cảm biến hóa của cô. Khi thị giác của anh vượt qua người thường, thì trong mắt Tiền Hựu giống như một con sóc con nhích tới nhích lui đáng yêu.

Anh không khỏi nhếch miệng, bổ sung: “Chỉ là, tự tôi cũng muốn tìm đối tượng rồi. Một người đã phí thời gian mấy chục năm, luôn có chút cô đơn.”

Quả nhiên Tiền Hựu xúc lại tinh thần một lần nữa, cô tròn to hai mắt, “Nói như vậy, Anh... Trước kia anh không có yêu ai sao? Anh đẹp trai như vậy, chẳng lẽ không có cô gái nào theo đuổi anh sao?”

“Đã từng có một chút. Nhưng mà đối với họ mà nói, tôi không thích hợp, cho nên vẫn không có tìm.”

Tiền Hựu cảm thấy những lời này có chút là lạ, nhưng còn chưa kịp nghĩ sâu, lại nghe thấy Đông Lang nói tiếp: “Cám ơn cô khen tôi đẹp trai.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiền Hựu nhất thời còn hồng hơn so với nồi canh ớt, “Anh anh anh... Anh thật sự rất tuần tú, tôi chỉ nói thật mà thôi.”

Đông Lang nhếch môi cười, gương mặt đẹp trai mơ hồ có chút kỳ lạ, “Cô cũng rất xinh đẹp.”

Tiền Hựu che mặt, “Không có, anh đừng nói như vậy, tôi sẽ xấu hổ.” Cô cúi đầu xuyên qua cái cốc nhìn thấy bóng dáng của mình, chợt phát hiện cô có hai con mắt thâm quầng, nhất thời liền muốn kêu trời kêu đất, ông trời ơi, tại sao hôm nay cô không nghe lời của mẹ, hóa trang tốt rồi mới ra cửa!

Tiền Hựu lại muốn giấu mặt phía sau cái cốc.

“Đừng trốn.” Hình như là nhìn thấu Tiền Hựu xấu hổ, Đông Lang trầm giọng nói, “Trong mắt của tôi cô rất đẹp, cô không cần cảm thấy xấu hổ hay là không dám thừa nhận.”

Tiền Hựu cảm thấy trong lòng ấm áp, không khỏi dùng sức gật đầu, “Ừm... Cảm ơn anh.”

“Khách sao rồi.” Đông Lang cười nói, “Đồ ăn tới rồi, chúng ta ăn đi.”

Theo lời của anh, hai nhân viên phục vụ nâng khay, mang món bọ họ gọi bày ở trên mặt bàn, nhưng thật sự bởi vì Đông Lang gọi quá nhiều, căn bản không thể hết được, cuối cùng nhân viên phục vụ đặc biệt tìm đến một xe đẩy nhỏ, đặt thịt còn dư lại ở bên cạnh, để cho bọn họ ăn xong tự mình lấy.

“Được rồi, không sao đâu.” Sau khi Đông Lang lịch sự nói với nhân viên phục vụ, quay đầu lại nói với Tiền Hựu: “Canh sôi rồi, cho đồ ăn thôi.”

Tiền Hựu cầm đũa lên, bỏ rau dưa mình thích vào nồi lẩu, ngẩng đầu nhìn thấy Đông Lang trực tiếp cho toàn bộ phần thịt bỏ vào trong nồi. Cô đang muốn nhắc nhở anh thịt dễ dàng chín quá, liền thấy anh lấy muôi lên vớt, rất nhanh đã vớt thịt được nấu chín vào trong bát.

“Cô ăn một chút chứ?” Anh vớt muôi lên trước mặt cô.

“Cám ơn.” Tiền Hựu gấp một chút, vừa ăn, vừa lặng lẽ quan sát dáng vẻ ăn của anh, nói thật, mặc dù lượng cơm đàn ông ăn nhiều, nhưng cô thật sự không có cảm thấy Đông Lang ăn được nhiều thịt như vậy.

Vậy mà ngay sau đó, cô đã nhìn thấy kỳ tích.

Chỉ thấy Đông Lang ngòai thẳng, động tác tuyệt đẹp mà “Vèo vèo vèo” cho từng miếng thịt vào trong miệng, động tác cực nhanh ngay ngắn trật tự, sau khi môi mỏng đẹp mắt nhẹ nhàng đóng mở mấy lần, rất nhanh tất cả thịt đều vào bụng anh.

Bông cải xanh (xúp lơ) trong tay Tiền Hựu rơi trở về trong bát, mới vừa rồi cô thấy động tác ăn của anh mà hoa mắt! Khẳng định anh tăng thêm hiệu ứng đặc hiệu! Tại sao cô cảm thấy như đang xem phim khoa học viễn tưởng vậy!

Đông Lang để đũa xuống, vẻ mặt thản nhiên nhìn về phía cô, “Vẫn dọa cô rồi. Xin lỗi, bình thường tôi ăn cái gì cũng đều như vậy.”

“Không không không, không có bị dọa!” Tiền Hựu lập tức nói, hai mắt sáng như sao ngoài cửa sổ, “Anh... Anh thật lợi hại! Làm sao ăn nhanh được như

vậy, hơn nữa động tác vẫn rất ưu nhã, tôi bội phục anh! Thật ra thì tôi cũng rất thích ăn như vậy, nhưng mà cho tới nay không có ăn được thoải mái như vậy!”

Đông Lang khẽ sừng sốt nửa giây, mới lộ ra nụ cười lần nữa: “... Cảm ơn cô đã nói như vậy.”

“Ha ha.” Tiền Hựu gãi đầu cười một cái, đẩy một đĩa rau xanh tới trước mặt anh, “Ăn chút cái này đi, ăn một lúc nhiều thịt như vậy, nhất định là có chút ngán.”

Ai ngờ anh lắc đầu một cái, “Xin lỗi, tôi không ăn rau.”

“À? Không thích ăn rau xanh sao?”

“Không. Món gì cũng không thích ăn.” Đông Lang lạnh nhạt nói, “Mặc dù thật ra thì cũng có thể ăn, nhưng bản thân tôi lại nuôi không trôi, vẫn tương đối thích ăn thịt.”

“Ồ ồ ồ.” Tiền Hựu vội vàng chuyển đề ăn trở về, “Vậy thì ăn thịt đi, thật ra thì tôi và anh khá giống nhau, tôi cũng rất thích ăn thịt, khi còn bé mẹ tôi thường đuổi theo tôi bắt tôi dùng bữa, mỗi lần tôi đều chạy trốn, ha ha ha.”

Trong mắt Đông Lang lóe lên mấy phần ánh sáng, chợt nói: “Có thể nói cho tôi biết một chút về cuộc sống của cô không? Cô là người thế nào, bây giờ cuộc sống trôi qua thế nào? Tôi đối với cuộc sống của cô, cảm thấy rất hứng thú.”

Tiền Hựu nhất thời mở máy hát ra, nói chuyện thú vị của cô từ nhỏ đến lớn, nói tới các đồng nghiệp kỳ hoa ở công ty cô, nói cô thích ăn đồ vật thích xem phim truyền hình, nói xong không dứt. Đợi cô vẫn chưa thỏa mãn dừng lại thì Đông Lang đã sớm tiêu diệt sạch sẽ một bàn thịt rồi.

Tiền Hựu có chút ngượng ngùng, “Có phải tôi nói quá nhiều hay không? Thật xin lỗi, thật ra thì bình thường tôi không có nhiều lời như vậy... Nhưng mà vừa gặp anh liền...”

“Không sao, tôi rất thích nghe.” Đông Lang mỉm cười nói, “Nếu như có thể, lần sau chúng ta gặp mặt cô lại nói tiếp cho tôi nghe nhé?”

Anh mắt Tiền Hựu nhất thời sáng lên, Oa, anh nói rằng lần sau sao! Oa, nói cách khác bọn họ còn có cơ hội! Cô vội vã gạt đầu, “Được được! Không thành vấn đề!”

“Nói lâu như vậy, cô đã ăn no hay chưa?”

Tiền Hựu gạt đầu, “Ừm, tôi no bụng rồi, mà anh thật sự là lợi hại nha, quả nhiên ăn hết thịt rồi, anh no chưa? Không đủ gọi thêm nhé.”

“Không cần.”

Tiền Hựu uống một hớp nước, có chút hối hận, cô cảm thấy hình như hôm nay mình nói quá nhiều, mà Đông Lang lại hoàn toàn khác biệt, từ đầu tới cuối

không nói qua mấy câu, kết quả anh thấy mình thế nào, hay là... Không có hứng thú đối với mình?

Nhưng thật vất vả mới đụng phải đối tượng vừa ý như vậy, Tiền Hựu cũng không muốn từ bỏ, vì vậy cô lấy dũng khí hỏi tiếp: “VẬY... Tôi có thể hỏi anh một vấn đề nữa không, anh thích những cô gái như thế nào?”

Đông Lang gõ ngón tay lên thành cốc, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, một lát sau mới ngược mắt nhìn về phía cô, thân nhiên nói: “Giống như cô vậy, cũng không tệ.”

Tiền Hựu rất muốn biến thành một con bướm bướm bay lên trời!

Chương 3

Ánh Trăng Tròn Lại Sáng

Sau khi cơm nước xong, hai người từ quán lẩu ra ngoài, bị gió mát trong ngày hè lướt qua, Tiền Hựu bỗng cảm thấy toàn thân thoải mái, dùng sức hít sâu một hơi.

Sau đó cô quay đầu nhìn về phía Đông Lang, trong mắt trong lòng đều là thấp thỏm. Kế tiếp anh sẽ làm như thế nào? Cô rất muốn chung đụng với anh nhiều một chút, nhưng nếu như anh cơm nước xong mà muốn chia tay, cô cũng hoàn toàn không có cách nào.

Nhưng cũng may Đông Lang nói: “Mới vừa ăn xong, chúng ta đi dạo nhé.”

“Được thôi!” Tiền Hựu lập tức đồng ý, mang theo sự hoạt bát đi về phía trước, cô nhớ mẹ nói Đông Lang mới từ nước ngoài du học trở lại, liền nói, “Nhà tôi ở gần nơi này, tôi rất quen thuộc con đường này! Cũng có nhiều nơi thú vị, tôi giới thiệu cho anh nhé!”

“Được.” Đông Lang bước chân trầm ổn đi theo bên người cô, nghe Tiền Hựu như con chim nhỏ, dùng giọng nói thanh thúy ghé vào lỗ tai anh không ngừng líu ríu, thế nhưng anh lại không cảm thấy phiền não.

Ngược lại, anh lại có cảm giác ám áp và phong phú đã lâu. Loại cảm giác này, đã rất nhiều năm anh không có cảm thấy rồi.

Vì vậy anh không khỏi thả chậm bước chân rất nhiều, chỉ hy vọng giọng nói như vậy có thể làm bạn với mình lâu hơn một chút.

Nhưng một con đường luôn có điểm cuối. Tiền Hựu đứng ở ngã tư đường, có chút không muốn, gãi đầu, “Đi tiếp nữa cũng không có gì hay vui đùa.”

Đông Lang chỉ chỉ đường phố đối diện là dãy cao ốc, “Đó là chỗ nào? Nhìn qua rất phần hoa.”

“Hả? Nơi đó là khu mua sắm Thương Thành mới mở, tôi và Khuê Mật bạn tôi thường xuyên đến xem phim.” Tiền Hựu giải thích.

“Vậy sao, phim...” Đông Lang lẩm bẩm nói, “Đã lâu rồi chưa có đi xem. Đi thôi, tôi mời cô xem phim được không?”

Nếu như đổi lại thời gian khác, khẳng định là Tiền Hựu sẽ đồng ý. Nhưng hai ngày trước cô và Khuê Mật hẹn nhau, muốn tối nay đi xem một bộ phim kinh dị, mà sắp thấy thời gian gần đến, nếu cô đi cùng Đông Lang, khẳng định sẽ không kịp đi với Khuê Mật rồi.

Vì vậy cô chỉ có thể không còn cách nào nói: “Thật xin lỗi nha. Tối nay tôi đã có hẹn cùng xem phim với Khuê Mật, chúng ta... Hôm nào chúng ta đi xem được không?”

“Dĩ nhiên.” Đông Lang gật đầu, “Vậy tôi đưa cô tới cửa Thương Thành thôi.”

Tiền Hựu không khỏi hô hào trong lòng: Anh đúng là thân sĩ nha!

Hai người đứng ở ven đường chờ đèn giao thông, đèn xanh còn chưa chuyển, nhưng vào lúc này, không biết bên cạnh từ đâu xuất hiện một con chó lớn bị tuột xích, giống như một trận gió lao ra ngoài đường! Xe trên đường vẫn đang đi lại bình thường, mắt thấy nó sẽ bị đụng vào thì Đông Lang chột nheo mắt lại, trầm giọng kêu lên: “Này!”

Giống như con chó lớn nghe hiểu được lời của anh, nhất thời ngừng bước chân, nghiêng đầu nhìn anh một cái, nhanh chóng chạy về khu vực an toàn, còn vây quanh mấy vòng lấy lòng Đông Lang, trong miệng vẫn kêu ừ ừ.

Lúc này chủ nhân của con chó cũng thờ hồng hộc đuổi theo tới, mắt anh ta nhìn Đông Lang, vừa lau mồ hôi vừa nói cảm ơn, “Là anh ngăn cản con chó lại giúp tôi sao? Thật cảm ơn anh! Cũng tại con chó này thích chạy loạn, nếu không phải nhờ anh, thì vừa rồi có thể sẽ mất mạng.”

“Chuyện nhỏ, không cần khách khí.” Đông Lang thân nhiên nói, “Về sau để ý tới nó.”

Sau khi chủ nhân liên tục nói cảm ơn, mới lôi kéo con chó định đi, ai ngờ con chó này như mọc rễ ở lòng bàn chân, mặc cho chủ nhân kéo như thế nào cũng không chịu đi, đôi mắt linh lợi nhìn chăm chăm vào Đông Lang, không ngừng nức nở, giống như bộ dạng nó không bỏ được anh vậy.

Đông Lang khẽ cau mày, nhẹ giọng nói ra: “Trở về với chủ nhân của mày đi.”

Con chó lớn nghe nói như thế, ủy khuất “Gâu...uuu” một tiếng, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đi tới bên cạnh chủ nhân.

Chủ nhân con chó kia kinh ngạc giơ ngón tay cái lên với anh, “Anh thật là giỏi, vậy mà có thể huấn luyện chó! Tôi nuôi nó hai năm nó đều không nghe tôi!”

Đôi mắt Đông Lang có chút xanh biếc, nghiêm túc nói: “Dùng sự thật lòng đợi, rồi cũng sẽ tốt thôi. Dù sao nó và anh không phải cùng một giống, rất nhiều khi thấy cô quạnh.”

“Được, tôi biết rồi, hôm nay cảm ơn anh!”

Đợi chủ nhân đi xa, Đông Lang mới đưa tầm mắt quay lại trên người Tiên Hựu, thấy hai mắt cô hiện lên tia sáng, đắm đuối đưa tình nhìn mình, anh không khỏi ngẩn người.

“Anh rất lợi hại!” Tiên Hựu kích động bắt lấy cánh tay anh, “Thật sự là lợi hại! Anh mới vừa cứu một sinh mạng! Tôi rất bội phục anh, con chó dễ nghe lời của anh! Anh thật sự là lợi hại, nhất định chính là một anh hùng!”

Đông Lang chợt có loại cảm giác đã cách mình rất xa, lời Tiên Hựu như ánh mặt trời dịu dàng. Đã nhiều năm như vậy, anh ở nước ngoài nghe được người khác đánh giá phần lớn mình là “Quái thai”, “Khác loài” hoặc là “Không thể sống chung”.

Trừ cha mẹ của anh ra, không có người nào nữa dùng giọng nói dịu dàng với mình, anh là anh hùng.

Anh không khỏi giơ tay lên day ấn đường, Tiên Hựu là người đầu tiên tới nay đối với anh như vậy, cũng là người duy nhất mỉm cười chân thành với anh những năm gần đây.

“Cảm ơn cô nói như vậy.”

“Bởi vì anh thật sự rất tuyệt nha!” Tiên Hựu cười rất rục rờ, căn bản không thể nhịn được mở cờ trong bụng, “Anh có vóc người đẹp trai, vẫn thiện lương nhiệt tình, anh quả thật là quá hoàn mỹ!”

Đông Lang mỉm cười, cúi đầu nhìn cánh tay cô quấn lấy tay mình.

Tiên Hựu cũng phát hiện, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, vội vàng buông đôi tay ra, “Tôi, thực xin lỗi, tôi... Tôi không phải cố ý!”

“Không có gì.” Đông Lang lắc đầu một cái, tiếp theo cũng không biết nên nói gì, anh không có kinh nghiệm giao tiếp với phái nữ.

Tiên Hựu xấu hổ cũng không biết nên nói cái gì, ngay lúc không khí giữa hai người bắt đầu thay đổi lúng túng thì điện thoại Khuê Mật gọi tới.

Tiên Hựu vội vàng bắt máy, Khuê Mật nói cô đã tới lầu dưới Thương Thành, hỏi cô ở chỗ nào. Sau khi Tiên Hựu cúp điện thoại, nhìn về phía Đông Lang, “Khuê Mật bạn tôi đã đến, vậy tôi... Vậy thì tôi đi xem phim đây.”

“Được, vậy hai người chơi vui vẻ.” Đông Lang nói, “Thời gian không còn sớm, xem phim xong trên đường trở về chú ý an toàn.”

“Ừm!” Tiên Hựu gật đầu lia lịa, không ngừng vẫy tay với anh, mặc dù cô biết con gái thì nên dè dặt, nhưng vẫn không nhịn được nói, “Vậy... Vậy lần sau chúng ta cùng nhau đi xem phim nhé!”

“Được.” Đông Lang vẫy tay với cô, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, sau đó xoay người đi vào biển người.

Tiền Hựu cũng theo ánh mắt của anh nhìn lên trời, không khỏi cảm thán nghĩ, oa, trăng sáng tối nay thật tròn! Ha ha ha, nhất định đây là dấu hiệu tốt!

Bả vai chột bị người vỗ nhẹ, Khuê Mật tò mò hỏi cô: “Cậu ngược cổ nhìn cái gì vậy?”

“Nhìn trăng sáng nha! Cậu không cảm thấy trăng hôm nay rất tròn sao!”

Khue Mật liếc cô một cái, “Ngày mai sẽ là 15 âm lịch, dĩ nhiên tròn. Mỗi tháng đều có một lần, làm sao cậu ngạc nhiên vậy. Được rồi được rồi, chúng ta nhanh đi xem phim, không nên nhìn trăng sáng nữa!”

Hai người mua vé xem phim, trong thời gian đang đợi vào bàn, Tiền Hựu kích động không thể nhịn được bắt đầu kể cho Khuê Mật những chuyện lãng mạn tối nay của cô.

Khue Mật lắng nghe, lại nhíu mày, “Dừng lại! Mình biết rõ anh ta rất tuân tũ, cậu không phải cường điệu hơn, cậu đã cường điệu rất nhiều lần rồi! Cái mình quan tâm, công việc của Đông Lang đó là gì, bao nhiêu tuổi, tình huống trong nhà thế nào cậu có biết không?”

Tiền Hựu lao lực suy nghĩ: “Uhm, trước đó mẹ nói với mình, nhà anh ấy ở nước ngoài có nhiều nông trường gì đó, về phần công việc cùng số tuổi... Mình... Mình quên hỏi rồi.”

Khue Mật bắt đầu chột chột đầu cô, “Cậu đó, chính là một hoa si! Vừa nhìn thấy người ta đẹp trai, những thứ khác đều không quan! Mà căn bản những tình huống này cậu phải hỏi rõ ràng một chút!”

Tiền Hựu cúi đầu nghịch ngón tay, “Nhưng người đó đẹp trai, mình đâu thể nghĩ gì nữa. Cậu nói xem, có phải ông trời nhìn mình trước đó xem mắt quá cực khổ, cho nên mới ban cho mình một người đàn ông ưu tú hoàn mỹ như vậy? Mà mình vừa nói cho cậu, vừa rồi trên đường anh ấy còn cứu một con chó đấy, anh ấy thật sự...”

Khue Mật nắm cổ Tiền Hựu lắc, “Tỉnh đi háo sắc, mới gặp mặt một lần, tại sao mình thấy không phải anh ta thì cậu sẽ không giả chứ!”

Nhưng Tiền Hựu nào có thể dễ dàng tỉnh như vậy? Trong thời gian xem phim kinh dị, tất cả người khác xem đều là hét hoặc run rẩy an ủi lẫn nhau, chỉ có Tiền Hựu ôm bồng ngô, nhìn màn ảnh kinh khủng, cười đến như đũa ngọc.

Thì ra là sau khi gặp phải người trong lòng, coi như xem phim kinh dị gặp nữ quỷ cũng cảm thấy dung mạo cô ta giống như anh!

Chỉ là cô nhanh chóng không thể vui nữa. Bởi vì cho đến khi phim kết thúc, Đông Lang cũng không có gửi tin nhắn cho cô.

Theo lẽ thường xem mặt mà nói, nếu như anh có ý đối với mình, không phải là nên thư từ cho cô sao? Nhưng hai giờ đã qua, mắt thấy sắp tới mười hai giờ, thế nhưng cũng không có tin nhắn nào?

Tiền Hựu nhất thời lo lắng bất an, nghĩ thầm chẳng lẽ thật ra Đông Lang không có cảm thấy hứng thú với mình?

Khuê Mật nhìn dáng vẻ vội vàng của cô, không khỏi nói: “Anh ta không gửi cho cậu... thì cậu gửi cho anh ta, cứ nói cậu xem phim xong rồi, xem anh ta đáp lại thế nào.”

Tiền Hựu cảm thấy có đạo lý, liền gửi tin nhắn, nhưng nửa ngày cũng không nhận được trả lời, cô không khỏi lo lắng, “Tại sao anh ấy không trả lời mình, không phải là trên đường trở về xảy ra chuyện gì chứ?”

Khuê Mật không biết làm sao, “Anh ta là một đấng mày râu, có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Tiền Hựu vẫn không yên lòng, muốn gọi điện thoại cho Đông Lang, lại lo lắng thời gian quá muộn ảnh hưởng anh đang nghỉ ngơi, nên đứng tại chỗ rồi râm hồi lâu, cuối cùng quyết định, bấm số của anh.

Tu tu mấy tiếng, quả nhiên bên kia truyền đến tiếng Đông Lang.

Lúc đêm khuya, cách tiếng chuông gõ mười hai giờ vang lên, còn khoảng mười phút nữa.

Đông Lang không có mở đèn, ngồi một mình trong biệt thự trông trải tối tăm, trông mắt thâm trầm như mực, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất nhìn lên trăng tròn trên đỉnh đầu.

Tứ chi bắt đầu cảm thấy có chút đau đớn nhẹ, theo thời gian từng giây từng phút gần mười hai giờ, loại cảm giác đau này lại càng kịch liệt, giống như các khớp xương bị lưỡi dao lạnh lẽo đâm vào, khiến cho dòng máu anh cũng ngưng kết.

Anh cúi đầu nhìn bình thuốc trong tay, hình như tâm mắt bắt đầu mơ hồ. Đang do dự có nên uống thuốc hay không, để tránh khổ sở thế này, thì lúc này, điện thoại di động của anh đột ngột vang lên.

Đông Lang cúi đầu nhìn tên qua màn hình, nhắm mắt lại, vô cùng không kiên nhẫn ấn nút nghe, “Chuyện gì?”

Bên kia truyền tới giọng nam nhẹ nhàng tà khí, “Còn có thể có chuyện gì. Sắp đến thời gian, nghe giọng càng nóng nảy của cậu, chỉ sợ cậu lại không có ý định uống thuốc chứ gì?”

“Không có chuyện khác tôi cúp đây.”

“Đợi chút.” Người nọ còn nói, “Tôi muốn nói cho cậu biết, nên như vậy. Chúng ta vốn nên trung thành với bản tính, tự do tự tại chạy giữa núi rừng! Tại

sao cậu cứ nhất định muốn tới xã hội loài người tham gia náo nhiệt, cậu cảm thấy loài người sẽ tiếp nhận cậu sao? Xuy, đừng có nằm mơ!”

“Tôi làm cái gì, không cần anh quản.” Đông Lang nhin đau, cắn răng nói, “Tôi sẽ không uống thuốc, cũng sẽ không trở nên như anh.”

Nói xong, anh liền cúp điện thoại, ném mạnh bình thuốc ra ngoài.

Bình thuốc lăn lông lốc đến trong góc, âm thanh còn chưa có yên tĩnh lại, điện thoại di động của anh lại vang lên một lần nữa.

Đông Lang nóng nảy quát vào trong di động: “Anh còn có chuyện gì! Có thấy phiền không!”

Bên kia yên lặng chốc lát, mới truyền tới một giọng nữ run rẩy, “Um... Là tôi, Tiền Hựu. Tối nay chúng ta... Đã gặp mặt. Thật xin lỗi, là tôi gọi vào thời gian quá muộn, quấy rầy đến anh nghỉ ngơi sao?”

Đông Lang vừa định trả lời, xương cốt trên người bắt đầu thay đổi, bọn chúng đâm rách da thịt anh, lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, thân thể anh căng lớn.

Đông Lang không khỏi kêu đau một tiếng, mắt thấy sắp đến mười hai giờ, nếu anh không cúp điện thoại, tiếng biến thân sẽ bị cô nghe thấy!

Anh chỉ có thể ngấn giọng mà khàn khàn nói một tiếng: “Bây giờ tôi rất bận! Cô có thể đừng gọi tới nữa được không! Rất phiền!”

Sau khi cúp điện thoại, Đông Lang chột ngã xuống đất, trên người không thừa một chút hơi sức nào nữa, chỉ có thể trơ mắt ngã xuống đất, nhìn trên cánh tay của mình dần dần dài ra một lớp lông dày.

Một tầng lông thuộc về sói.